

Holiness is possible for everyone

تقدس برای همه امکان پذیر است

ما هر روز در طی خدمات دعای صبح درباره زندگی قدیسین (به یونانی: سیناکساریا)، سرسپردگی آنها به مسیح حتی تا به مرگ، معجزاتی که از طریق دعاها خود انجام می دادند و شاهکارهای برجسته زاهدانه آنها را می خوانیم - برخی از آنها روی ستون ها زندگی می کردند و برخی دیگر در بیابان ها. در واقع بسیاری از افراد تصور می کنند که قدیسین مردم عادی مانند ما نبوده اند. بسیاری فکر می کنند آن قدیسینی که با شادی جرات رویارویی با جانورانی که برای بلعیدن آنها آزاد می شدند را داشتند، یا کسانی که حتی در طول سخت ترین آزمایش ها و مصیبت ها آرامش روح خود را حفظ کردند ، در صومعه ها و گوشه عزلت ها زندگی می کردند و نه در جوامعی مانند ما!

اما اگر فقط افرادی خاص مقدر بود که قدیس شوند، پس چطور خدا می تواند همه ما را به " مقدس باشید چنانکه من مقدس هستم" (اول پطرس 1: 16) توصیه کند؟ به راستی خدا ما را آفرید تا مقدس شویم. مقدس بودن هدف اصلی زندگی ماست. تقدس فقط به برخی از قهرمانان ایمان اختصاص ندارد ، کسانی که انگار با قدرت های ماورا طبیعی عجیب شده اند. قدیسین مثل ما بودند! برخی از آنها حتی در شرایط دشوارتر از ما قرار گرفتند: در بیماری ، فقر ، مصیبت ، محکومیت، اتهام ، تبعید و ظلم.

شکی نیست که هر یک از ما ، به فیض خدا و با تلاش خود ، می توانیم مقدس شویم. از این گذشته ، همه ما که مسیحی تعمید یافته ایم ، با مشارکت در زندگی کلیسای مقدس ، وارد راه تقدس شده ایم. ما فقط می توانیم این راه را با وفاداری ادامه دهیم. به همین دلیل است که در هر مراسم لیتورژی الهی از خداوند استدعاء می کنیم "روح و بدن ما را تقدیس کن، و به ما عطا فرما تا بتوانیم در تمام روزهای زندگی خود، تو را در تقدس پرستش کنیم" (دعای سرود سه گانه).

تاریخ مقدس (زندگی قدیسین) کلیسا نشان می دهد که هر مسیحی ، فارغ از اینکه به چه طبقه اجتماعی تعلق داشته باشد ، هر چقدر هم که گناه کرده باشد، اگر خالصانه بخواهد ، می تواند یک قدیس شود. بیایید نمونه های بی شماری از افراد غیراخلاقی ، جنایتکاران ، سارقین و ... را به خاطر بیاوریم که با توبه خالصانه خود پاک شدند و اکنون به عنوان قدیسین در کلیسا مورد احترام قرار می گیرند.

اما ویژگی های قداست چیست؟

- قدیس عاشق مسیح است؛ آرزوی ارتباط با او را دارد؛ همانطور که او بدون در دسر قدمهای وی را تا به پایان آزدانه دنبال می کند، با اراده و شادی تلاش می کند تا بر موانعی که ممکن است همبستگی او با مسیح را قطع کند ، غلبه کند.

- قدیس ، در عین حال ، هم نوعان خود را به مانند تصاویر خدا دوست دارد و از هر لحاظ مراقبت می کند تا محبت خود را در عمل به آنها نشان دهد. قدیس ذهن مسیح را به دست می آورد و در زندگی خود از روح القدس، که منبع تقدیس اوست، الهام می گیرد.

- قدیس فروتنی و حلم را دوست دارد. قدیس ، غرور ، جاه طلبی ، تفکر خودخواهانه و قدرتهای خودپسند روح خود را مغلوب می سازد.

- قدیس با توبه مداوم زندگی می کند و خود را (مانند پولس رسول) اولین گناهکاران در نظر می گیرد ، بنابراین هیچ کس را مورد انتقاد و قضاوت قرار نمی دهد.

- قدیس صبورانه با بیماری ها ، تهمت ها ، بی عدالتی ها ، آزارها و هرگونه محرومیت روبرو می شود، زیرا زندگی خود را به خداوند بشر دوست، عیسی مسیح می سپارد.

- قدیس اگر در موقعیت های استثنایی ، به دلایل بیرونی که مستقل از اراده او هستند، از تغذیه اساسی روحانی مانند مراسم لیتورگی الهی و عشاء الهی محروم شود، دچار افسردگی و ناامیدی نمی شود. او به طور مداوم و با اطمینان به خداوند متعال، می کوشد تا از طریق راههایی که می شناسد نیازهای روحانی خود را برآورده سازد. یک مثال عالی در این موضوع، قدیس تئوکتیست از متیما است.

قدیس تئوکتیست حدود 1200 سال پیش زندگی می کرد. وی از سن 20 سالگی در صومعه ای خارج از متیما در جزیره لزباس راهبه شد. در آن زمان دزدان دریایی بر دریاهاى اژه و مدیترانه تسلط داشتند. برخی از جزایر با حملات مکرر آنها خالی از سکنه شده بودند. یک شب دزدان دریایی به منطقه متیما حمله کردند و از جمله ، راهبه تئوکتیست را دستگیر کردند تا آنها را به عنوان برده در بازارهای بردگان مصر بفروشند. هنگامی که کشتی دزدان دریایی به جزیره پاروس که از قبل خالی از سکنه بود رسید ، راهبه تئوکتیست پس از دعا به مریم باکره راهی برای فرار از توجه دزدان دریایی و ناپدید شدن در جنگل پیدا کرد. دزدان دریایی رفتند و راهبه به مدت 35 سال در جزیره بیابانی کاملاً منزوی ماند. او که بی خانمان بود ، به کلیسای تاریخی اکاتونتاپیلیانی در جزیره پاروس پناه برد که تا به امروز باقی مانده است. حال او چطور زندگی کرد؟ تصور آن دشوار است. با این حال ، چیزی که او بیشتر از همه به آن نیاز داشت ، مراسم لیتورگی الهی و عشاء مقدس ربانی بود. بنا به مشیت الهی ، او قرار بود در پایان زندگی خود ، درست قبل از بستن چشمانش ، فقط یک بار به عشاء ربانی برسد. تمام این محرومیت ها مانع رسیدن او به تقدس یا بزرگداشت او به عنوان یک قدیس نشدند!

چقدر سخت است که مسیحی ارتدوکس از مراسم لیتورگی الهی و عشاء مقدس محروم شود ، هنوز هم میلیون ها مسیحی ارتدوکس اخیراً به دلیل شیوع ویروس کرونا همین را تجربه کرده اند! اما بیایید به قدیس تئوکتیست که با وجود راهبه بودن، 35 سال از همان محرومیت رنج برد ، فکر کنیم! با این وجود ، او یک قدیس شد.

بنابراین اگر تصمیم بگیریم تا آخر عمر در همبستگی با مسیح زندگی کنیم ، هیچ مانع خارجی نمی تواند راه ما را برای رسیدن به تقدس متوقف سازد.

و خواهران و برادران من، بیایید با سخن قدیس باسیل پایان دهیم: "مقدس بودن این است که خود را کاملاً وقف خدا کنیم و به طور مداوم و در هر زمان به دنبال آنچه که او را خشنود می سازد باشیم و از آن مراقبت کنیم." آمین

~ متروپولیتن سوتیریوس از پیسیدیه